

EL MILLOR GERMÀ, DEL MÓN

– José Ignacio Valenzuela –
Il·lustracions de Max Saladrigas

José Ignacio Valenzuela (Santiago de Xile, 1972) és escriptor i guionista. Ha treballat en projectes televisius i cinematogràfics a Xile, Mèxic i els Estats Units. A part d'obres per al públic adult, com *Trilogía del Malamor* o *Hashtag*, també escriu històries per a nens i nenes de totes les edats. Recentment ha tingut molt èxit amb la sèrie *¿Quién mató a Sara?*. Li diuen "Chascas" perquè al seu país d'origen es diu així al cabell desordenat com el seu.

En Maurici és el típic germà gran: creu que s'ho mereix tot i que en Max, el seu germà petit, és poc més que un servent; i si no li agrada, que s'atengui a les conseqüències.

Una nit els seus pares surten a celebrar una bona notícia i els deixen sols. La cosa no pinta tan malament. Només cal que en Max doni a en Maurici una enorme ració de gelat de xocolata per poder-lo tenir entretingut una bona estona i refugiar-se a la seva habitació. El problema arriba quan en Max s'adona que no hi ha gelat. Aleshores, decideix visitar el veí, un home pàl·lid i prim que no sembla de fiar, per aconseguir-ne. Però en comptes de gelat, troba un llibre d'encanteris. En Max sap el que cal fer. O potser no...

EL MILLOR GERMÀ, DEL MÓN

– José Ignacio Valenzuela –

Traducció d'Anna Llisterrí
Il·lustracions de Max Saladrigas

Títol original: *¡Alerta! Un monstruo en la familia*

Text de José Ignacio Valenzuela

Publicat per acord negociat a través d'Antonia Kerrigan Agència Literària

Primera edició: octubre de 2021

© 2020, Planeta, Mèxic

© 2021, BiraBiro Editorial

© per la traducció, Anna Llisterri

© per les il·lustracions, Max Saladrigas

BiraBiro Editorial forma part de l'associació d'editorials independents Llegir en Català.

ISBN: 978-84-124524-7-1

Producció de l'ePub: booqlab

BIC: YBC, YFB, YFN, YFQ

Queden prohibits, dins els límits establerts per la llei i sota les disposicions legalment previstes, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, ja sigui electrònic o mecànic, el tractament informàtic, el lloguer o qualsevol altra forma de cessió de l'obra sense l'autorització prèvia i per escrit dels titulars del copyright. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

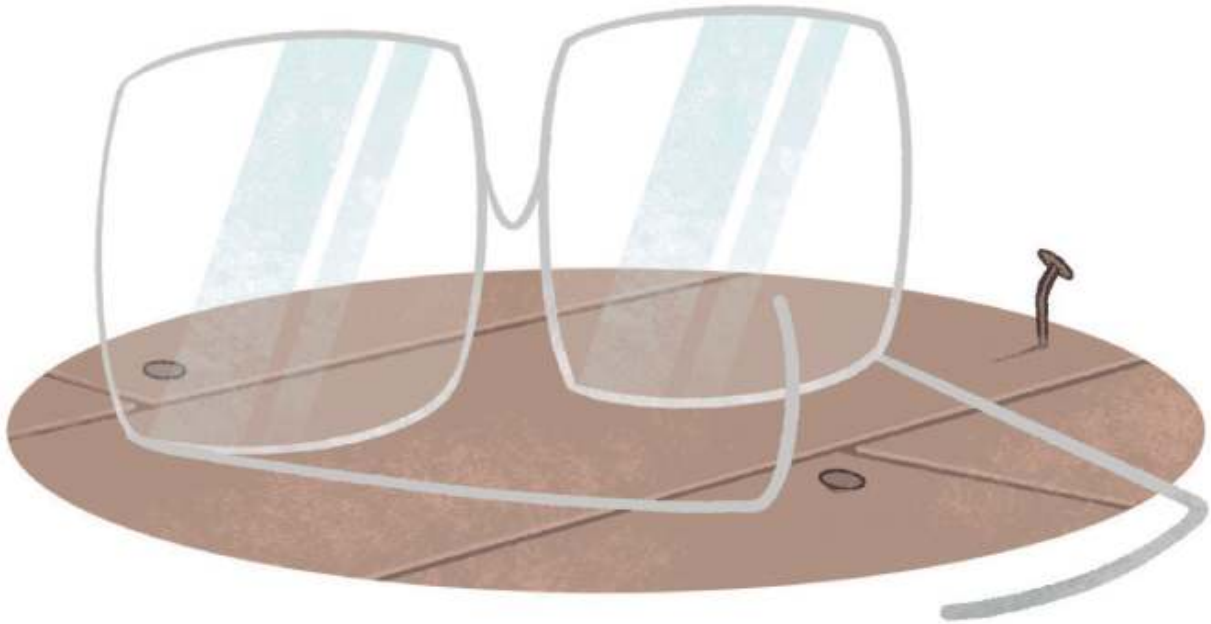
Capítol 1

Tinc tres problemes greus. Tres! I no, no són problemes greus i prou. Són gravíssims, i no sé com solucionar-los!

El primer és que el pare es va cruspir, sense dir res a ningú, tota la terrina de gelat de xocolata. Això li passa quan es posa nerviós per alguna cosa de la feina. Llavors li agafa per menjar i menjar, i es lleva de matinada per obrir la nevera i devorar tot el que hi trobi. I segur que va ser això el que va passar ahir a la nit. Sense saber-ho, el pare m'ha ficat en el pitjor embolic del món.

El segon problema és que he perdut les ulleres, i sense no hi veig bé. Tot el que tinc al davant se'm torna una mica borrós. Ensopego amb els mobles, caic quan baixo escales i, per descomptat, soc

incapaç de llegir correctament. I en aquests moments de la meua vida això és una qüestió de vida o mort!

El tercer és que per error he transformat en Maurici, el meu germà gran, en un monstre terrible i perillós, quan jo l'únic que volia era que obeís les meves ordres i em deixés en pau. Però jo no sabia que s'havia acabat el gelat de xocolata, ni que se'm trencarien les ulleres, ni que al meu germà li creixeria un cap d'home llop, ni que els braços se li transformarien en dos llargs tentacles, ni que li sortirien dues ales de drac al mig de l'esquena...!

I per si no n'hi hagués prou, encara estic intentant descobrir si el meu veí, el senyor Anton Otín, s'ha d'afegir als meus problemes. De vegades penso que sí. De vegades penso que no. El que passa és que té la pell massa blanca per ser normal. Té la cara, les mans i el coll tan pàl·lids que semblen fets d'un paper tan transparent que es diria que està sempre a punt de trencar-se. I com que només el veig aparèixer a l'altre costat de la finestra de casa seva de nit, quan ja ha sortit la lluna al cel, hi ha dies que crec que el senyor Otín és un